

JULIE CAPLIN

KERST OP
FIFTH
AVENUE

Vertaling J. Neon

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Julie Caplin

Oorspronkelijke titel: *Christmas on Fifth Avenue*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: J. Neon

Omslagontwerp: HarperCollins Publishers Ltd 2025

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Camila Gray / Illustration X

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: ScandBook Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2186 7

ISBN 978 94 027 7854 0 (e-book)

NUR 302

Eerste druk oktober 2026

Originele uitgave verschenen bij One More Chapter, een divisie van HarperCollins Publishers Ltd, Londen, Verenigd Koninkrijk.

Julie Caplin asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Evie

‘Mag ik uw instapkaart en paspoort zien?’ vroeg de vrouw bij de balie van de businessclasslounge. Ja, businessclass!

‘Natuurlijk!’ zei ik, een beetje té enthousiast. Ik probeerde onverschillig te doen, maar zelfs nu ik al negenentwintigeneenhalf was lukte me dat niet.

Ze keek me met een beleefde glimlach aan. Haar felrode lippenstift was zo gaaf dat ik me afvroeg of het misschien rode hoogglansverf was. ‘Wilt u uw zonnebril en petje afzetten?’ vroeg ze, terwijl ze mij vergeleek met de foto in mijn paspoort.

Daar ging mijn poging om me te vermommen. Ik had die zonnebril en dat petje snel gekocht, nadat een paar meiden in de rij voor de security lachend naar me hadden gekeken. Ik was vuurrood geworden.

‘Deze kant op, mevrouw Green.’

Ik zuchtte dankbaar. Ja, dít was pas stijlvol reizen.

De lounge was gigantisch – met grote leren leunstoelen, een gratis buffet, een bar en stapels kranten en tijdschriften – en heel druk.

Nadat ik vijf minuten een beetje verloren had rondgelopen, zag ik in een hoek een grote oorfauteuil staan. Pas toen ik hem had geclaimd zag ik dat de stoel ertegenover bezet was, maar de fauteuil was zo hoog en breed dat ik niet kon zien wie er zat.

De man had zijn hoofd gebogen en was met zijn telefoon bezig. Hij droeg net als ik een zonnebril en een honkbalpetje.

Ik had gehoopt dat ik zonder hem te storen kon gaan zitten, maar

ik liep tegen het lage tafeltje aan, waardoor het lege koffiekopje dat erop stond rammelde.

Hij keek zichtbaar geschrokken op en kneep zijn lippen onvriendelijk op elkaar.

‘Sorry,’ fluisterde ik, terwijl ik om de een of andere reden tegen mijn petje tikte. Misschien om hem eraan te herinneren dat we allebei incognito en dus bondgenoten waren.

Hij keek me heel even strak aan. Soms weet je dat gewoon, zelfs als iemand een zonnebril draagt.

Ik knikte nonchalant in een poging ontspannen te lijken, alsof ik altijd zo reisde en lid was van dezelfde bende als hij.

Hij knikte terug, richtte zijn blik weer op zijn telefoon en keek met een geïrriteerde blik naar iets op zijn scherm.

Het fijne van een zonnebril is dat je stiekem naar mensen kunt kijken. Oké, ik geef het toe, in dit geval keek ik stiekem én een beetje begerig. Ik vond hem heel begerenswaardig met dat Henley-T-shirt om zijn bijzonder brede schouders – ik had een zwak voor brede schouders. Ik kon alleen zien dat hij donker kastanjebruin haar had door de krullen langs de rand van zijn petje, dat op de voorkant de stijlvolle letters N en Y geborduurd had. Hij had een sterke mannelijke kaaklijn en een arendsneus. Zou hij model zijn, of acteur? En als kers op de taart had hij stoere, sexy baardstoppels!

Opeens besepte ik dat het toch wel heel duidelijk moest zijn dat ik naar hem keek, dus wendde ik mijn blik af. Ik keek op mijn eigen telefoon, maar ik kon me al gauw niet langer beheersen en dus keek ik opnieuw stiekem naar hem.

Iets aan de behoedzame roerloosheid van zijn lichaam leek erop te wijzen dat hij klaarstond om te vechten of te vluchten. Ik zag dat zijn beweeglijke mond emoties toonde die verder verborgen bleven achter zijn zonnebril: frustratie, woede en gekwetstheid. Hij keek strak naar het scherm van zijn telefoon en zat midden op zijn stoel, waardoor ik de enige was die hem kon zien.

Ik wist maar al te goed hoe afschuwelijk social media konden zijn. Ik had hem bijna gevraagd of het wel goed met hem ging, maar ik besepte net op tijd dat ik bezig was met projectie. Ik projecteerde mijn eigen recente online-ervaringen op hem. De hatelijke commentaren, de trollen, de kritiek en het volkomen gebrek aan empathie en sympathie. Ik wist precies hoe hij zich voelde toen ik zijn verbijsterde frons zag.

Ik nam snel een besluit en zei: 'Neem me niet kwalijk...'

'Hm?' zei hij, niet bepaald vriendelijk of bemoedigend. Misschien sprak hij geen Engels.

'Eh... Wil je misschien...' zei ik luid en langzaam, voor het geval hij doof en/of buitenlands was. Ik wees naar mijn tas en maakte een loopbeweging met mijn wijs- en middelvinger. Het bleef lang stil en ik wilde mijn vraag net herhalen toen hij antwoord gaf.

'Zie ik eruit alsof ik oppasdiensten aanbied?'

Ik schrok van zijn botte vraag en hoorde zijn Amerikaanse accent, maar toen ik zijn droge grijns zag zei ik zogenaamd nadenkend: 'Hm... Misschien, maar dan hoogstens heel eenvoudige diensten.'

'Eenvoudige?' vroeg hij nieuwsgierig, waarna hij bijna en met grote tegenzin glimlachte.

'Ja, hoogstens handbagage en heel misschien een goed opgevoede chihuahua.'

Hij schoot in de lach. 'Een goed opgevoede chihuahua? Hoe kom je daar nu bij?'

Ik zette mijn zonnebril af en keek hem glimlachend aan. 'Eerlijk gezegd... heb ik geen idee.'

Hij zette zijn zonnebril ook af, zodat ik de vrolijke blik in zijn blauwe ogen kon zien.

Het gaf me een triomfantelijk gevoel dat ik er op de een of andere manier in was geslaagd om hem een beetje op te vrolijken. Met een knikje naar mijn tas vroeg ik: 'Wil je misschien op mijn tas letten, want ik wil graag iets te drinken halen.'

‘Ja hoor, ik pas wel op je tas,’ zei hij met een knikje, opeens ernstig. Daarna voegde hij er glimlachend aan toe: ‘Maar alleen als er geen goed opgevoed hondje in zit.’

Ik schudde mijn hoofd, keek om me heen en fluisterde: ‘Dat weet ik bijna zeker, want ik heb die tas zelf ingepakt.’

Hij lachte opnieuw, wat ik heerlijk vond.

‘Dank je, dat is heel aardig. Ik ben zo terug.’ Ik wilde al weglopen, maar toen herinnerde ik me dat mijn moeder me had geleerd beleefd te zijn. ‘Kan ik ook iets voor jou meenemen?’

Hij keek ernstig, alsof hij ergens aan dacht.

Ik dacht dat het misschien lang geleden was dat iemand had aangeboden iets voor hem te doen. ‘Iets te drinken misschien?’

Hij slikte en verdrong zijn misschien nare gedachten. ‘Ik kan wel een biertje en wat *chips* gebruiken. Dank je.’

‘Chips, friet dus?’

‘Nee, aardappelchips. Je weet wel.’

‘Een bepaalde smaak?’ vroeg ik.

‘Kaas en ui,’ zei hij met een snelle glimlach. ‘Andere smaken zijn er toch niet?’

‘Ik ben gek op *sweet chili crisps*, maar die zijn alleen te koop als *posh crisps*.’

‘Bestaan er dan posh crisps?’ Zijn mond vertrok alweer. ‘Dat wist ik niet.’

‘Je weet wel, die dure merken.’

‘Ik ben geen echte kenner.’ Hij glimlachte geruststellend, alsof hij me wilde laten weten dat ik mezelf niet helemaal belachelijk maakte.

‘Ben zo terug,’ zei ik.

‘Ik zal goed op je tas passen,’ zei hij, alweer glimlachend. Daardoor verscheen er een schattig kuiltje in zijn wang, alsof iemand er met een vinger in prikte.

Terwijl ik me omdraaide om weg te lopen, botste ik opnieuw te-

gen het lage tafeltje en kreeg ik een tweede blauwe plek op mijn scheenbeen.

Hij sprong snel op en stak zijn handen uit alsof hij me wilde beschermen.

Dat gebaar deed me bijna fysiek pijn, omdat er al heel lang niemand meer voor me was opgekomen. ‘Dank je,’ zei ik. Gelukkig verloor ik mijn evenwicht niet en had ik het koffiekopje te pakken voordat het om kon vallen.

‘Prima reactievermogen,’ zei hij vriendelijk.

Een beetje licht in mijn hoofd liep ik weg. Ik voelde me iets minder verloren, maar misschien kwam dat alleen door onze menselijke interactie.

Snel verkende ik de lounge. Nou ja, voor zover dat snel kan in een ruimte waar alles gratis is. Oppervlakkig gezien zag alles er veel beter uit, maar alleen in materieel opzicht, want mijn leven was de afgelopen weken nogal shit geweest.

Ik pakte een glas champagne – echte, geen prosecco – en bekeek de selectie bieren. Ik vroeg me af welk merk ik voor mijn aantrekkelijke buurman moest meenemen. Hij was heel aardig tegen me geweest, terwijl ontzettend veel onbekenden juist heel onaardig tegen me waren geweest. Ik had helemaal geen verstand van bier, maar omdat het gratis was nam ik vier flesjes mee. Ik kon ze altijd terugbrengen. Toen ik de barkeeper vertelde wat mijn probleem was, was hij zo vriendelijk me een flessenopener mee te geven.

‘Alsjeblieft.’

Mr Handsome keek met grote ogen naar de vier bierflesjes die ik tussen de vingers van mijne ene hand vasthield. Ik zette de flesjes een voor een op het tafeltje. ‘Ik wist niet welk merk je wilde.’ In mijn andere hand had ik een glas champagne voor mezelf.

Er verschenen lachrimpeltjes rond zijn ogen. ‘Dank je. Ik was overal blij mee geweest. Dit is... heel attent van je.’

‘Dat vond ik ook,’ zei ik vrolijk. Ik ging zitten, proostte met hem en nam mijn eerste slokje champagne. Eigenlijk was ik best trots op mezelf, nu ik erin was geslaagd om het glas zonder zelfs maar een druppel te morsen mee hiernaartoe te nemen. Het mousserende friszure drankje prikkelde mijn tong. ‘O ja, en ik heb je chips meegenomen.’ Trots haalde ik een zakje uit de zak van mijn trui.

‘Dank je wel! Je verwent me, alleen...’ Hij leunde naar voren en pakte een bierflesje, maar daarna keek hij naar de dop van het flesje en de rand van het tafeltje.

‘O, sorry!’ Ik haalde de flessenopener uit mijn kontzak. ‘Ik heb deze geleend, maar moet hem zo terugbrengen.’

‘Je hebt overal aan gedacht,’ zei hij, alweer met die glimlach van hem die vreemde dingen met mijn buik deed.

‘Dit is het goede leven,’ zei ik met een tevreden zucht. Ik nam nog een slokje champagne. Mijn moeder zou dit heerlijk hebben gevonden. Er ging een steek door me heen toen ik aan haar dacht. Het was alweer vijf jaar geleden dat ze was gestorven, maar ik werd altijd weer verdrietig als ik dacht aan alle dingen die ik haar nooit zou kunnen vertellen. Zoals dat ik naar New York ging in december, en in The Plaza zou logeren. Dat was ónze droom geweest. Daar hadden we over gepraat als we naast elkaar met een dekentje over onze benen voor de zoveelste keer genoten van *Serendipity*, *Home Alone 2 of Elf*, om maar een paar van onze favoriete films te noemen. Het ‘ooit’ dat nooit zou komen, maar waar we het terwijl het leven uit haar wegsijpelde steeds vaker over hadden, al wisten we allebei dat het een ongrijpbare droom was.

‘Mmm,’ zei mijn nieuwe vriend, nadat hij een grote slok uit het flesje had genomen. ‘Nogmaals bedankt!’

‘Graag gedaan. Jij bedankt omdat je op mijn tas hebt gepast.’ Ik keek hem grijnzend aan. ‘Dat heb je geweldig gedaan, al was je natuurlijk verschrikkelijk ondergekwalificeerd.’

‘Krijg ik nu een certificaat, voor deze werkervaring?’ Hij zette zijn bierflesje neer.

‘Echt wel! Goed gedaan, hoor.’ Ik stak mijn duim op. ‘Dat certificaat stuur ik nog wel even naar, eh... Met een appje of zo...’ Nu leek het bijna alsof ik hem om zijn telefoonnummer vroeg.

Hij keek me met een vriendelijke glimlach aan, waardoor ik me niet langer ongemakkelijk voelde, en zei: ‘Dat is niet nodig, hoor, ik red me ook wel zonder.’ Daarna wijdde hij zijn aandacht weer aan zijn telefoon.

Ik slaakte een opgeluchte zucht, want ik had echt niet geprobeerd met hem aan te pappen.

Ik kon bijna niet geloven dat ik hier echt was. Ik keek om me heen, alsof iemand zou kunnen proberen deze ongelofelijke kans net zo snel van me af te pakken als die me op magische wijze was aangeboden.

Toen het marketingteam van The Plaza contact met me opnam, had ik dat mailtje een week genegeerd. Toen mailden ze me op-nieuw. Als financieel journalist voor het onlinetijdschrift *Money Weekly* weet ik alles wat er te weten valt over scams. Tenminste, dat h  d ik moeten weten.

Lang verhaal kort: ik was in een scam getrapt en daardoor een niet gering bedrag kwijtgeraakt.

Dus toen me de tweede keer, deze keer weliswaar serieus, een volledig betaalde reis met verblijf in The Plaza werd aangeboden was ik natuurlijk argwanend. Gelukkig was de vrouw van de pr-afdeling heel volhardend geweest.

Dus nu was ik op vliegveld Heathrow en ik zou al heel snel in een vliegtuig naar New York stappen. Ik mag de komende drie weken namelijk in de Big Apple doorbrengen en logeer dan in het vijfsterrenhotel The Plaza, aan Fifth Avenue en vlak bij Central Park.

Soms maken mensen mooie dingen mee. Zelfs ik.

Hoofdstuk 2

Noah

Toen ik weer naar mijn telefoon keek, deed mijn gezicht bijna pijn. Ik had, heel ongebruikelijk, zoveel geglimlacht dat het leek alsof mijn huid protesteerde tegen die activiteit. De jonge vrouw, die kennelijk net als ik anoniem wilde blijven, had iets voor elkaar gekregen waar al ruim een week niemand anders in was geslaagd, sinds dat afschuwelijke geluid van brekend bot door mijn agressieve tackle.

Vanachter mijn zonnebril keek ik naar haar. Ik zag dat ze glimlachte en ik werd jaloers op de zorgeloze manier waarop ze haar omgeving in zich opnam en zichtbaar genietend slokjes champagne nam. Opeens, terwijl ze steels om zich heen keek, haalde ze – als een eekhoortje dat een wintervoorraad aanlegde – een zak Galaxy Minstrels en een klein bakje Pringles uit de zak van haar sweatshirt.

Ik glimlachte opnieuw, want ik begreep dat het nieuw voor haar was om in de businessclasslounge te zitten. Ik was er een beetje te veel aan gewend geraakt, net als aan alle andere voordelen die je genoot als professionele Premier League-voetballer. Hoewel ik altijd kon krijgen wat en wanneer ik maar wilde, was ik vreemd ontroerd door het feit dat ze niet één, maar vier flesjes bier voor me had meegenomen om er zeker van te zijn dat ze de goede had. En dat voor een volkomen onbekende! Haar zelfvertrouwen en ietwat ongebruikelijke denkwijze waren vertederend. Ik overwoog even om haar mijn telefoonnummer te geven voor dat ‘certificaat’. Dat zou ik hebben gedaan als ik me niet gedeisd moest houden en het land voor ten minste drie weken moest verlaten om te ontsnappen aan ‘de aandacht van de media’, zoals mijn agent Lara het zo diplo-

matiek had verwoord. Ik was dus eigenlijk op de vlucht, in opdracht van haar en mijn teammanager. Zij hadden besloten dat 'uit het oog, uit het hart' de kans kleiner maakte dat de FA, de Britse Football Association, op een strengere straf zou aandringen.

Ik keek naar de kop van een artikel op een van sportwebsites. Mijn somberheid keerde terug, net als het vertrouwde nare gevoel in mijn maag.

SMERIGE TACKLE VAN SANDERSON MAAKT EINDE AAN MENZIES' PREMIER LEAGUE-CARRIÈRE

Ik haalde oppervlakkig adem en beet op mijn lip, overweldigd door mijn schaamtegevoel. Kon ik de tijd maar terugdraaien. Maar nee, ik was, zelfs in deze drukke lounge op het vliegveld, terug op de pitch tijdens de wedstrijd Fulham-Aston Villa. We stonden met 2-1 achter. Ik kon me elke seconde van het beslissingsproces herinneren. We hadden een overwinning nodig, ik móést een doelpunt maken en ik ging ervoor. Keihard. Ik wist gewoon dat ik de kans had om te scoren...

Het was dat ik in een openbare ruimte zat, in deze drukke lounge, anders had ik gekreund en mijn handen voor mijn gezicht geslagen. Ik scrolde naar een andere webpagina.

TV-COMMENTATOR EIST ACHT MAANDEN SCHORSING VOOR SANDERSON

Ik was al voor zes wedstrijden geschorst voor mijn tackle van Rick Menzies, waardoor zijn been op twee plaatsen was gebroken, hij nu in het ziekenhuis lag en het onwaarschijnlijk was dat hij ooit weer in de Premier League kon spelen. Ik verdiende elke straf die ik kreeg, maar kon het me gewoon niet permitteren om acht maanden niet te spelen.

In het belang van het team en van mijn toekomstige plaats daarin deed ik wat me was opgedragen. Ik was te veel mensen te veel verschuldigd om ze teleur te stellen, hoewel juist die angst gek genoeg de reden voor die tackle was geweest.

Nadat ik twee weken niet had gespeeld door een blessure en het team in die tijd vier nederlagen had geleden, moest ik ervoor zorgen dat mijn comeback niet voor niets was. Ik móést de manager laten zien dat ik weliswaar een van de oudere spelers was, maar nog wel altijd van groot belang voor het team.

Ik keek nog een keer stiekem naar de vrouw tegenover me, maar ze betrapte me en keek me opnieuw glimlachend aan. Door die glimlach leek ze te stralen. Ze had duidelijk geen idee wie ik was, op zich al een opluchting. Op straat hadden mensen me kwaad aangekeken, zelfs hier, in de rij voor het inchecken.

Mijn telefoon zoemde. Een berichtje:

Bon voyage. Goede vlucht. Gedraag je en zorg dat je niet in de problemen komt.

Lara. Ik kromp ineen. Natuurlijk wist ik dat zij, omdat ze mijn agent was, achter me stond, maar ik voelde me al schuldig genoeg zonder dat iemand me eraan herinnerde dat ik me koest moest houden en me perfect moest gedragen.

Ik zette mijn zonnebril af om in mijn vermoeide ogen te wrijven, waardoor mijn petje verschoof. Ik had de afgelopen dagen weinig geslapen.

Misschien was het toch niet zo'n goed idee geweest om op bezoek te gaan bij Rick Menzies. Hij zat helemaal niet te wachten op mijn medelijden, maar had mijn aanbod om de operatie door een fantastische orthopedisch chirurg in Zwitserland te laten uitvoeren wel geaccepteerd.

Terwijl ik me uitrekte en weer naar achteren leunde, ving ik de

blik van een man die een paar tafels bij me vandaan zat en zijn ogen een beetje dichtkneep. Ik zag dat hij zijn spieren spande, als een stier die op het punt staat aan te vallen. Ik wendde nonchalant mijn blik af, alsof ik niet merkte dat hij opeens belangstellend naar me keek, en hoopte dat hij het daarbij zou laten.

Niet dus. Hij liep tussen een paar tafels door en kwam dreigend op me af. Zijn Aston Villa-shirt spande over zijn bierbuik, waardoor een centimeter of tien van zijn harige huid te zien was.

De vrouw, misschien gealarmeerd door de plotselinge stemmingsverandering, keek achterom en zag dat hij eraan kwam. Ze keek even naar mij en toen weer naar hem.

‘Sanderson! Verdomde klootzak die je bent!’ riep de man, terwijl hij met zijn mollige vinger naar me wees.

Toen hij nog iets dichterbij kwam, werd het doodstil om ons heen.

‘Kom op, zeg!’ zei de vrouw tegenover me luid. Ze stond op en schudde lachend haar hoofd, waardoor haar kastanjebruine krullen op en neer dansten. Ze zei: ‘Kreeg ik maar een pond voor elke keer dat iemand denkt dat mijn man iemand anders is! Dan kon ik me wentelen in briefjes van vijftig. Ik weet dat hij precies op hem lijkt, maar geloof me, dit is Roy Ken... ton.’ Ze aarzelde slechts heel even bij die naam, maar zei toen: ‘Mijn man dus, zeker weten niet beroemd en zo gewoontjes als maar kan. We gaan binnenkort op huwelijksreis.’ Ze zweeg, verstopte haar linkerhand – zonder ring – achter haar rug en zei met een vermoeide zucht: ‘Dus als je iemand verrot wilt slaan, kies dan alsjeblieft iemand anders uit, want ik zit niet te wachten op foto’s van hem met een blauw oog.’ Ze liet zich op mijn schoot vallen, sloeg haar armen om mijn hals en trok me naar zich toe.

Ik was haar zo dankbaar dat ik haar nog dichterbij me toe wilde trekken. In plaats daarvan begroef ik mijn gezicht in haar hals, te verbaasd om ook maar iets te zeggen en afgeleid door de geur van

haar huid en haar zachte billen op mijn schoot. 'Dank je, schat,' zei ik, dankbaar omdat de agressieve man naar haar keek en niet naar mij. Ik trok haar beschermend dicht tegen me aan.

'Shit, dat spijt me heel erg, kindje.' De man keek langs haar heen naar mij. 'Excuses, man, je lijkt echt sprekend op hem.'

Ik haalde mijn schouders op en zei met zo'n duidelijk mogelijk Brits accent: 'Gebeurt heel vaak.' Mijn poging mislukte erbarmelijk, want de vrouw op mijn schoot begon te giechelen.

'Oké,' zei de man. Hij liep achteruit en botste tegen een tafeltje, terwijl de mensen die naar ons hadden zitten kijken doorgingen met waar ze mee bezig waren geweest. De man draaide zich om en liep terug naar zijn plaats.

We bleven een paar seconden zitten: ik helemaal in shock. En zij? Geen idee.

Mijn handen lagen om haar middel en ik wilde haar niet loslaten, want ze voelde als iets wat aan mijn leven had ontbroken. Toen werd het natuurlijk ongemakkelijk.

Ze sprong van mijn schoot en zei: 'Haha, dat was grappig.'

'Roy Ken... ton?'

Ze grijnsde en wreef met een knikje naar mijn baardstoppels over haar kin. 'Ted Lasso die Roy Kent speelt, maar dat leek me een ongeloofwaardige naam, dus... bedacht ik een andere.'

'Ik kan gewoon niet geloven wat je net deed,' zei ik, stomverbaasd over haar lef, begrip en reactievermogen, maar vooral over haar bereidheid om een volkomen onbekende te hulp te schieten. Ze was tussen mij en het gevaar gesprongen, wat helemaal verkeerd had kunnen aflopen, en dan had zij de klappen opgevangen. Als ze wist hoe weinig ik haar vriendelijkheid verdiende... Ik voelde me ellendig en schaamde me diep. Ik moest hier weg!

'Dat was heel aardig van je. Dank je wel, maar ik moet nu weg. Mijn vlucht werd net omgeroepen.' Ik pakte mijn spullen bij elkaar en sloeg op de vlucht in een poging zo ver mogelijk bij haar van-

daan te komen. Ze was zó aardig dat ik hoopte dat ze nooit te weten zou komen dat haar vriendelijkheid volkomen misplaatst was geweest en dat 'Sanderson' Noah Sanderson was, de voetballer die de voetbalcarrière van een andere man had geruïneerd, alleen maar om zichzelf te bewijzen. Ik zou het vreselijk vinden als ze zou beseffen dat ik het niet waard was om te worden gered.